

El Papa Francesc prepara una encíclica sobre la fe

► El Papa Francesc —en la foto, en pregària davant la imatge de Maria a la basílica de Santa Maria Major, de Roma—, va dir davant dels periodistes: «Ah, com voldria una Església pobra i per als pobres!» A la vegada, aquestes darreres setmanes ha intensificat la realització de les celebracions de l'Any de la Fe, promulgat per Benet XVI. El 28 d'abril administrà el sagrament de la Confirmació a un grup de joves i els animà a viure la fe en Crist, encara que calgui anar a contracorrent del món. El passat 5 de maig presidí la trobada de les Germandats i Confraries i el passat

diumenge, festa de Pentecosta, va estar dedicat als moviments, antics i nous, amb un pelegrinatge a la tomba de sant Pere. Sembla que el Papa prepara ja la seva primera encíclica sobre la fe.

GLOSSA

Si no tingués ningú!

Un inspector d'ensenyament —que també ha dedicat molts esforços i temps a l'educació en el lleure des del voluntariat en l'àmbit eclesial— emmalaltí fa uns quatre anys. Li fou diagnosticat un tumor maligne al cap. Després de dues operacions, restà immobilitzat en una cadira de rodes, sense poder caminar. La nova situació, que era prou dura però acceptada —no sense esforç i confiança en Déu—, va donar pas a un procés d'adaptació a la realitat imposat per la malaltia. La força de voluntat de la persona, la seva tenacitat, l'entorn humà i el rerefons constant de la fe ho feren possible. L'esposa ha estat clau en aquest procés amb la seva dedicació generosa i amorosa. Així, s'ha anat refent la normalitat en algunes activitats, les relacions d'amistat amb persones determinants en una situació com aquesta, la participació en les activitats de vivència i celebració de la fe... i fins i tot ha tornat uns dies a les seves estimades colònies d'estiu. Les persones han estat decisives a l'hora de recuperar aquesta normalitat; la fe, la font d'on ha brollat la força de l'Esperit i la confiança en aquest Déu Pare que, en la salut i en la malaltia, és a prop nostre i ens mostra en Jesús el camí a seguir.

Molts matins, quan el nostre protagonista es lleva amb l'ajuda de les tecnologies adequades que l'esposa domina i controla, li diu, després de donar gràcies a Déu pel nou dia: «Gràcies per tot el que fas per mi. Com s'ho fan els que no tenen ningú que els ajudi? Com m'ho faria jo si no et tingués a tu i a tantes persones que m'ajudeu?»

La cura dels qui sofreixen en el cos i en l'esperit és un tret identificatiu dels cristians des dels orígens: «... Estava malalt, i em vau visitar...» (Mt 25,36). La malaltia, viscuda des de la fe, esdevé també camí de conversió, conversió a Déu, en les mans del qual se sap el malalt; i conversió als altres, als quals descobreix d'una manera nova, des d'una altra perspectiva. La compassió de Jesús envers els malalts i tots els qui pateixen el fa identificar-se amb ells, i ells amb Jesús des de la fe, perquè Jesús, tocat pel sofriment dels malalts, fa seu el dolor de les seves malalties i, en la Passió, obre la possibilitat que els malalts, des del propi dolor, s'uneixin a la seva passió redemptora. «Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties» (Mt 8,17).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

«L'Esperit de Déu reposa damunt vostre» (1Pe 4,14)

Després de la festa de Pentecostès, en el temps obert i llarg de durant l'any, visquem la missió universal que ens ha urgit el Senyor des del baptisme i la confirmació. «Aneu a tots els pobles... Manteniu-vos en el meu amor»... ens demana Jesús (Mt 28,19 i Jn 15,9). I per viure amb goig la missió i per mantenir-nos en aquest amor diví, ens cal l'Esperit Sant, el Defensor, l'Esperit que infon la vida. Hem de viure la fe «recordant» els dons rebuts a la Pasqua celebrada, i per fer fructificar aquesta fe, que és fe pasqual, especialment amb la vivència del diumenge, que és la pasqua setmanal dels cristians.

Déu ens ha donat l'Esperit Sant que ens fa forts perquè puguem testimoniar la fe i dur a terme el bon combat de la fe, contra el Mal, i servant en tot, per amor a Déu i al pròxim, en un món bastant inhòspit que no ens acaba d'ajudar a ser cristians. Un que ha rebut l'Esperit Sant, que s'ha batejat i confirmat, està per la vida, no pot estar mai a favor de la cultura de la mort (avortament, eutanàsia, menyspreu dels deficients, pena de mort, injustícies, guerres i terrorisme...). Perquè la vida és sagrada, la vida és de Déu. Tant si encara està en el ventre matern com si és un vellet o malalt que ja no ens reconeix, respecta'ls, estima'ls, protegeix-los i acompanya'ls. Portem en nosaltres l'Esperit de santedat, l'Esperit que «és Senyor i infon la Vida», com professem amb el Credo. I hem de difondre aquests valors essencials en els qui ens envolten. Necessitem de les generacions joves cristianes que vulguin aprendre a ser gent que estima la vida, que està compromès a favor dels oprimits, que està per la justícia, per la pau i per la germanor. I els joves ho han de poder trobar exemplarment en els grans, en una comunitat de referència que ho visqui.

Comprometem-nos per la justícia, triem la vida, cerquem la pau. Ho estic demanant en totes les celebracions als qui enguany confirmo, per la seva actualitat a Catalunya i Andorra. **Sempre estar per la vida.** A vegades pot resultar costós, problemàtic, arriscat. Però hem de vèncer els egoismes i comoditats, les irresponsabilitats, i entre tots hem de fer una societat més justa i solidària, on tota dona pugui tirar endavant el seu embaràs; on tota família que té un problema de salut pugui sortir-se'n; on les famílies amb problemes econòmics trobin ajut i recolzament; on ens estimem a tenir cura de les persones dependents, on es creï treball i compartim les feines que hi pugui haver, perquè tots puguin anar endavant amb esperança, amb l'ajuda de Déu, certament, i amb la cooperació nostra.

«Deixem-nos guiar per l'Esperit... Els fruits de l'Esperit són: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat» (Ga 5,18.22). L'Esperit de vida que Crist dona al qui es confirma, és el mateix Esperit que va crear el món, l'Esperit que ens fa néixer de nou. És l'Esperit que com una fina pluja d'aigua, fecunda la terra àrida i la fa germinar. És l'Esperit que va fecundar les entranyes de Maria Verge, i va fer que pogués néixer Jesús, el Salvador. És l'Esperit Sant que davallà com un colom sobre Jesús el dia del baptisme al Jordà, i és l'Esperit que van rebre els apòstols a la Pentecosta, i que ara, de veritat, se'ns dona a nosaltres. Que al llarg de la vida no oblidem mai que portem dins nostre un caràcter que Déu ens ha regalat, un do que no perdrem mai. Amb l'Esperit Sant sempre ens en sortirem.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

MARC SUREDA

Facies fidei

El Museu Episcopal de Vic (MEV) contribueix a l'Any de la Fe amb una reflexió sobre el sentit de les obres d'art medieval religiós, a partir de diàlegs entre set obres del museu vigatà i set més procedents d'altres museus de les diòcesis catalanes. L'exposició, que porta per títol *Facies fidei*, es visita dins les mateixes sales permanents del MEV (reserves@museuepiscopalvic.com). Marc Sureda és conservador del MEV i comissari de l'exposició.

Quin és l'objectiu global de la mostra?

Explicar que darrere d'unes pintures murals, d'un retaule o d'un calze no hi ha només uns promotors i artífexs, uns procediments tècnics i uns gustos o modes, sinó també un pòsit teològic i litúrgic que fa que aquella obra sigui com és, i no d'una altra manera. Volem mostrar que tota peça d'art religiós medieval ha de ser llegida també així per ser ben entesa.

Com s'estableixen els diàlegs que la vertebren?

Amb la relació entre peces tractem temes com la Creació, l'Encarnació, l'Eucaristia, la Creu, la Santedat, la Paraula i la Vida. Per exemple, la brillantor de la Veracreu de l'arquebisbe Sescomes (Tarragona) s'explica perquè la Creu sintetitza la passió, mort i resurrecció de Crist, narrada al retaule de Bernat Saulet (Vic).

Quin interès té per al creient i per al no-creient?

Al creient li agradarà reconèixer les expressions artístiques de la fe a la Catalunya medieval. Però l'exposició resulta globalment atractiva avui, perquè els referents culturals cristians ja no són universalment compartits i, per tant, falten eines per entendre bé l'art religiós medieval i gaudir-ne.

Oscar Bardaji i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (I)

Una pregària trinitària

Aquesta pregària comença amb la invocació inicial al nostre Pare del cel. Sabem que és amb nosaltres, que ens porta de la mà, que ens salva. El P. Peter-Hans Kolvenbach conta en el seu llibre d'exercicis espirituals la història d'un monjo de l'Església oriental que insistia a entonar sempre el «Parenostre» al final de la darrera paraula, a fi d'acabar dignament la pregària amb la seva invocació inicial: Pare nostre.

D'aquesta manera, deia, un es posa en camí pasqual: «Hom comença en el desert arran de la temptació, torna a Egipte, passa a l'èxode per les estacions del perdó i del manà de Déu i, amb la voluntat de Déu, arriba a la terra promesa, al regne de Déu, on ell ens revela el misteri del seu nom: Pare nostre.»

Els dos camins, l'ascendent i el descendent, ens poden recordar que el Parenostre és sempre una pregària de Jesús i que acaba en la comunitat amb ell. Preguem al Pare del cel que coneixem pel seu Fill; d'aquesta manera, Jesús roman sempre al fons de la pregària, com ja veurem després, en comentar-la pas a pas.

Finalment, per ser el Parenostre una pregària de Jesús, és també una pregària trinitària: preguem al Pare amb el Crist per l'Esperit Sant.

Joseph Ratzinger-Benet XVI.
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Del desencantament al reencantament

La religió és un fenomen complex que s'ha manifestat de diferents maneres al llarg del segle i en els diversos contextos culturals. Bàsicament s'articula a través de vivències subjectives (espiritualitat, mística, interioritat) i de mediacions intel·lectuals, estètiques, ètiques i institucionals transmeses mitjançant la tradició.

L'impacte de la crítica moderna —pròpia de la Modernitat— feia preveure la desaparició del fet religiós. La fe semblava quelcom propi d'una altra època que quedaria eclipsat pel progrés científic i les llibertats democràtiques. Aquest desencantament del món va propiciar l'aparició d'un individu lliure de la *il·lusió/engany* del funcionament màgic de l'univers, però alhora el va privar de la *il·lusió/anhel* d'una vida que no es limita a la dimensió material. Un món desencantat deixà insatisfets els qui intuïen el Misteri que acompanya l'existència humana.

El pas dels anys no ha confirmat els mals presagis per a la religió: en comptes d'assistir-ne a la fi, les primeries del nou mil·lenni semblen anunciar el retorn del sagrat. La crisi del discurs de la Modernitat ha donat pas a un ressorgiment espiritual i noves formes de religiositat s'han obert camí enmig del món anomenat de la Postmodernitat.

El cristianisme se sent interpellat per aquest renaixement de l'espiritualitat i ha de donar testimoni apostant pel diàleg. Amb tot, la nova situació no està exempta de certs perills. Els creients no han de deixar-se enlluernar pels productes religiosos que, sovint adulterats, es difonen per Occident gràcies a un bon màrqueting.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern*. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Espiritualitat i espiritualitats

En el nostre llenguatge la paraula espiritualitat té diversos sentits. Pot significar des de l'estudi dels fenòmens de l'Esperit fins a caracteritzar l'estil de les diverses escoles espirituals. Parlant en propietat, sols hi ha una espiritualitat cristiana que consisteix en la vida en l'Esperit de Jesús, en viure «a impulsos de l'Esperit» (*Rm 8,5*), en el seguiment de Jesús animat pel seu Esperit.

Però al llarg de la història han sorgit a l'Església persones que han viscut a fons la seva vocació, donant a llum nous estils de vida cristiana que anomenem espiritualitats. Així, tenim l'espiritualitat benedictina, la franciscana, la ignasiana... Brollant totes del mateix Evangeli de Jesús, però subratllant cadascuna aspectes particulars. Així unes posen l'accent en la litúrgia i el treball, altres en la pobresa i la fraternitat, altres en la missió i la mobilitat, impregnades totes per l'experiència del propi fundador.

Alguns de nosaltres sintonitzarem millor amb l'esperit contemplatiu, l'ordre i el treball en silenci de sant Benet, altres amb l'espontaneïtat, l'alegria i la pobresa evangèlica de sant Francesc, altres amb la infantesa espiritual i la sobrietat carmelitana de santa Teresa de l'Infant Jesús, altres amb la mística arborada i el zel apostòlic de sant Ignasi, altres amb el sentit de l'humor i la bonhomia de sant Felip Neri... Que n'és d'aconsellable el fet d'adherir-se a l'escola d'algun sant amb qui ens identifiquem! Bons companys de camí i guies experts que acompanyen el nostre seguiment personal de Jesús.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 27. ■ Dilluns** (□ Sant Feliu) (litúrgia hores: 4a setm.) [Sir 17,20-28 / Sl 31 / Mc 10,17-27]. Sant Agustí de Canterbury (s. vi-vii), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo.
- 28. ■ Dimarts** (□ Lleida) [Sir 35,1-15 / Sl 49 / Mc 10,28-31]. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.
- 29. ■ Dimecres** (□ Urgell) [Sir 36,1-2.5-6.13-19 / Sl 78 / Mc 10,32-45]. St. Just (segle vi), bisbe d'Urgell; St. Pere Sans, bisbe de Fo-quien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí.
- 30. ■ Dijous** [Sir 42,15-26 / Sl 32 / Mc 10,46-52]. El Cos i la Sang de Crist. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-lleonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França.
- 31. □ Divendres** [So 3,14-18 (o bé: 12,9-16a) / Sl: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Lc 1,39-56]. Visitació de la Mare de Déu. Santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.
- 1. ■ Dissabte** [Sir 51,17-27 / Sl 18 / Mc 11,27-33]. Sant Justí (s. ii), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà.
- 2. □ Diumenge vinent**, el Cos i la Sang de Crist [Gn 14,18-20 / Sl 109 / 1Co 11,23-26 / Lc 9,11b-17]. St. Marcel·lí i St. Pere, mrs. romans (s. iv).

DIUMENGE DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT

▮ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 8,22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

▮ Salm responsorial (8)

R. *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, / la lluna i els estels que hi heu posat. / Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu? / Què és un mortal, perquè li doneu autoritat? R.

Gairebé l'heu igualat als àngels, / l'heu coronat de glòria i de prestigi, / l'heu fet rei de les coses que heu creat, / tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles, / fins i tot els animals de la selva, / l'ocell que vola i els peixos del mar, / i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 16,12-15)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

▮ Lectura del libro de los Proverbios (Pr 8,22-31)

Así dice la sabiduría de Dios: «El Señor me estableció al principio de sus tareas, al comienzo de sus obras antiquísimas. En un tiempo remotísimo fui formada, antes de comenzar la tierra. Antes de los abismos fui engendrada, antes de los manantiales de las aguas. Todavía no estaban aplomados los montes, antes de las montañas fui engendrada. No había hecho aún la tierra y la hierba, ni los primeros terrones del orbe.

Cuando colocaba los cielos, allí estaba yo; cuando trazaba la bóveda sobre la faz del abismo; cuando sujetaba el cielo en la altura, y fijaba las fuentes abismales. Cuando ponía un límite al mar, cuyas aguas no traspasan su mandato; cuando asentaba los cimientos de la tierra, yo estaba junto a él, como aprendiz, yo era su encanto cotidiano, todo el tiempo jugaba en su presencia: jugaba con la bola de la tierra, gozaba con los hijos de los hombres.»

▮ Salmo responsorial (8)

R. *Señor, dueño nuestro, ¡qué admirable es tu nombre en toda la tierra!*

Cuando contemplo el cielo, obra de tus dedos, / la luna y las estrellas que has creado, / ¿qué es el hombre, para que te acuerdes de él, / el ser humano, para darle poder? R.

Lo hiciste poco inferior a los ángeles, / lo coronaste de gloria y dignidad, / le diste el mando sobre las obras de tus manos. R.

Todo lo sometiste bajo sus pies: / rebaños de ovejas y toros, / y hasta las bestias del campo, / las aves del cielo, los peces del mar, / que trazan sendas por el mar. R.

La Santíssima Trinitat. Pintura de l'anomenat Mestre de Villсандino. Parròquia de la Nativitat de Maria, Villсандino (Burgos)

▮ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,1-5)

Hermanos: Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos; y nos gloriamos, apoyados en la esperanza de alcanzar la gloria de Dios.

Más aún, hasta nos gloriamos en las tribulaciones, sabiendo que la tribulación produce constancia, la constancia, virtud probada, la virtud, esperanza, y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 16,12-15)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Muchas cosas me quedan por deciros, pero no podéis cargar con ellas por ahora; cuando venga él, el Espíritu de la verdad, os guiará hasta la verdad plena. Pues lo que hable no será suyo: hablará de lo que oye y os comunicará lo que está por venir.

»Él me glorificará, porque recibirá de mí lo que os irá comunicando. Todo lo que tiene el Padre es mío. Por eso os he dicho que tomará de lo mío y os lo anunciará.»

COMENTARI

L'Esperit de veritat fonamenta la nostra vida

Diumenge passat, festa de la Pentecosta, la lectura evangèlica ens parlava de l'Esperit com del Defensor que ens recorda les paraules de Jesús i ens les fa entendre. En aquest moviment, l'Esperit, ens diu el fragment evangèlic d'avui, és, a més, l'Esperit de veritat, que ens guia al coneixement de la veritat sencera.

La veritat, en la tradició bíblica, és allò sòlid, que mai no trontolla, i que pot servir de fonament per a altres realitats. Déu és veritat, perquè constitueix el fonament estable de tot el que existeix i de la mateixa història humana, tan canviant. L'Es-

perit de veritat és una denominació joànica de l'Esperit Sant, ja que constitueix el fonament de la vida cristiana, entesa com a participació de la vida divina.

És Esperit de veritat perquè no parla pel seu compte, sinó que comunica allò que sent dir. És un Esperit que té un punt de referència clar i segur: allò que el Pare ha donat a Jesucrist perquè ho anunciï a la humanitat. D'altra banda també anunciarà l'esdevenidor, ja que anunciarà allò que ha rebut de Jesús. Tot, passat i futur, conflueix en Jesucrist, que és la Paraula de Déu feta home. El missatge de l'Esperit està totalment referit a la persona de Jesucrist.

L'evangeli de Joan afirma la unitat del Pare i del Fill: El Pare i jo som u (cf. 10,30; 17,21). D'aquesta manera, l'evangelista Joan, a la seva manera, ens ha presentat el misteri de la Santíssima Trinitat. Pare, Fill i Esperit Sant, cadascú d'ells a la manera que li és pròpia, ens comuniquen l'única veritat de tot el que existeix. I aquesta veritat no és altra que la vida divina que brolla de la Trinitat i que sosté i fonamenta el món i la història humana.

Sabent que la veritat de Déu és la que sosté la nostra vida i la nostra fe, donem gràcies a Jesucrist que ens ha revelat el misteri de Déu, que és Pare, Fill i Esperit Sant.

Jordi Latorre, SDB

Jubileu a Sant Bertran de Comminges

L'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives, convidat per l'Arquebisbe de Tolosa Mons. Robert Le Gall va presidir el passat 3 de maig les tradicionals festes del Jubileu de Sant Bertran, que tenen lloc a Sant Bertran de Comminges, actualment Arxidiòcesi de Tolosa de Llenguadoc.

La solemne Eucaristia jubilar fou presidida per Mons. Vives. Va estar acompanyat per l'actual rector, el Canonge amb orígens barcelonins M.I. Mons. Marcel Baurier, l'Arxiprest de Vall d'Aran Mn. Pere Balagué, el Canonge M.I. Mn. Jusèp Amiel, Mn. Lluís Eduard Salinas i Mn. David Codina així com altres preveres de Montrejeau. Hi van assistir un gran nombre de fidels i entre ells, molts de la Vall d'Aran havia format part fins a 1803 del Bisbat de Sant Bertran de Comminges.

A l'inici es venerà la imatge de Sant Bertran que hi ha al claustre de la Catedral, i després, en processó, s'anà fins a la nau de l'església per celebrar l'Eucaristia. Al final es cantaren els goigs davant el sepulcre del miracler Sant Bertran.

A l'homilia Mons. Vives exhortà a rebre la gràcia de la indulgència plenària, en aquest Any de la Fe, com tantes generacions l'havien vinguda a cercar en els anys jubilar prop del sepulcre de Sant Bertran, d'ençà que el Papa Climent V havia atorgat aquesta gràcia.

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Inauguració de les obres de restauració de Santa Maria de Mur

L'Arquebisbe d'Urgell, el Conseller de Cultura de la Generalitat i l'Alcalde de Castell de Mur van presidir el diumenge 5 de maig la inauguració de les obres de restauració del claustre de la Col·legiata de Santa Maria de Mur, en el marc del tradicional Aplec de Castell de Mur que se celebra cada any per Pasqua.

Els actes es van iniciar a dos quarts de dotze, amb la visita del castell i de les obres de restauració al claustre. Les autoritats van rebre els estendards dels pobles de l'actual terme i antic Pabordat que van retre homenatge a l'estendard de Mur. La comitiva es desplaçà encapçalada per l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives, el Conseller Hble. Sr. Ferran Mascarell i l'Alcalde l'Im. Sr. Josep Castells, i les altres autoritats assistents a l'acte, cap a l'església, on es feren els parlaments de la inauguració i més tard, la missa, presidida per Mons. Vives i concelebrada per Mn. Josep M. Mauri, Vicari General, Mn. Joan-Antoni Mateo, Rector de Mur i per Mn. David Codina, Secretari General, acompanyats pel Diacon Mn. Emili Villegas.

Després de la missa, a la zona dels absis, l'Arquebisbe d'Urgell ha beneït el terme impartint la benedicció amb la vera creu de Mur, als quatre costats de l'horitzó, demanant bones collites, protecció de les maltempsades, salut, vida i amor per a les famílies, per a tots els pobles de la comarca del Pallars i de Catalunya i el món.

aquesta imatge parla

La restauració s'ha dut a terme en el marc del programa Romànic Obert impulsat conjuntament, en aquest cas, entre el Bisbat d'Urgell, l'Obra Social de La Caixa i la Generalitat de Catalunya, amb l'objectiu de donar continuïtat a la restauració i conservació del llegat patrimonial vinculat amb el romànic, dins el programa «Romànic obert».

Restauració dels capitells i columnes

S'han restaurat els elements ornamentals del claustre: els capitells, les columnes, i les bases que havien quedat molt malmeses amb el pas del temps. S'ha dut a terme una neteja, la preconsolidació puntual de les zones de risc, s'han eliminat les juntes de ciment, s'han netejat les crostes, el desalatge i l'aplicació de biocides, la consolidació general final amb la reintegració amb morters de calç i el posterior hidrofugat. S'hi han instal·lat baixants i canals de zinc en tot el perímetre de la teulada.

Mons. Vives i l'Hble. Sr. Ferran Mascarell

La Col·legiata de Santa Maria de Mur, al costat del Castell de Mur, es va començar a construir a mitjans del segle XI i va ser consagrada el 1069 pel Bisbe Guillem d'Urgell. Se'n conserva l'església, el claustre i les dependències canòniques, amb una còpia de les pintures romàniques de l'absis.

Confirmacions a Balaguer

Dissabte dia 4 de maig a Sta. Maria de Balaguer, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la confirmació a 63 joves que amb els seus padrins i familiars omplien, de gom a gom, la gran església gòtica que corona la ciutat de Balaguer.

L'Arquebisbe estava acompanyat per l'Arxiprest Mn. Joan Pujol i per tots els preveres de la ciutat. A l'homilia els exhortà a viure la joia de la Pasqua i a estimar l'Església que és «com una núvia» plena de bones obres i de persones bones, per més que a vegades hi puguem trobar també febleses i pecat en els seus membres.

L'Arquebisbe felicità el grup de catequistes i de professors de les escoles de Balaguer i els professors de religió, així com els sacerdots i les famílies, per tota la dedicació que han posat envers aquests joves. I els demanà que continuïn formant-se, i que en grups i personalment, aprofundeixin la seva fe.

Confirmacions a Escaldes-Engordany

Els dies 6 i 7 de maig l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la Confirmació a 70 joves de la parròquia de Sant Pere Màrtir d'Escaldes-Engordany en dues celebracions en què hi van participar els preveres salesians que ajuden a la parròquia, i altres mossens.

A la seva arribada a la parròquia fou acollit per l'Hble. Sra. Cònsol d'Escaldes i una Consellera, i pels sacerdots. A l'homilia l'Arquebisbe va remarcar el do de la Pau de Crist Ressuscitat que conté els diversos dons i carismes que l'Esperit Sant vol donar-los en aquest sagrament de la Confirmació, que renova la gràcia rebuda ja en el baptisme i envia per ser testimonis valents de Jesús.

Mons. Vives rep la nova junta de l'Escola Especialitzada Meritxell

El dia 7 de maig, al Palau episcopal de La Seu d'Urgell, l'Arquebisbe i Copríncep Mons. Joan-Enric Vives va rebre en audiència el ple de la Junta Rectora de l'Escola Especialitzada Nostra Senyora de Meritxell d'Andorra la Vella, encapçalada per la seva nova Presidenta Sra. Pilar Díez i el Vicepresident Pedro Alberca, així com la resta de membres de la Junta, acompanyats per l'Arxiprest Mn. Ramon Sàries i el representant del Bisbat a la Junta, Sr. David Claverol.

Van exposar al Copríncep les principals inquietuds i reptes del mandat que ara comencen, la situació de l'Escola, que és la principal institució andorrana dedicada a oferir atenció i suport a les persones amb discapacitat.

L'Escola es va crear per iniciativa de persones generoses l'any 1969 amb la finalitat de fomentar l'ensenyament, l'educació i la recuperació de tota

la població amb discapacitat d'Andorra, i és una entitat de caràcter privat que té signats diversos con-

venis amb el Govern d'Andorra que determinen el seu àmbit d'actuació i la seva forma de finançament.

L'Escola Meritxell no ha deixat de promoure la normalització, l'educació, l'habilitació, la recuperació i la qualitat de vida de les persones amb discapacitat intel·lectual, sensorial, discapacitat derivada de la malaltia mental o altres condicions discapacitades. Amb aquests objectius, ofereix un ampli ventall de recursos i suports especialitzats a les persones amb discapacitat des del naixement i durant tota la seva vida, i en tots els àmbits de la vida diària.

Actualment atén unes 325 persones entre les quals hi ha bebès, nens, joves, adults i gent gran, amb discapacitat intel·lectual, trastorns mentals severos, trastorns de l'espectre autista, dèficits sensorials, dèficits motrius i paràlisi cerebral.